DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 26 oktober 2006 *

I mål C-371/04,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 30 augusti 2004,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Rozet och A. Aresu, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Italien, företrädd av I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av G. Albenzio, avvocato dello Stato, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna R. Schintgen, P. Kūris, J. Klučka (referent) och G. Arestis,

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 9 mars 2006,

och efter att den 1 juni 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 10 EG och 39 EG samt artikel 7.1 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2, svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33) (nedan kallad förordningen), genom att inte beakta den yrkeserfarenhet och den tjänstetid som en gemenskapsarbetstagare i italiensk offentlig tjänst förvärvat i en annan medlemsstat.

Tillämpliga bestämmelser

2 Artikel 7.1 i förordningen har följande lydelse:

"En arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat får inom en annan medlemsstats territorium inte på grund av sin nationalitet behandlas annorlunda än landets egna arbetstagare i fråga om anställnings- och arbetsvillkor, speciellt vad avser lön, avskedande och, om han eller hon skulle bli arbetslös, återinsättande i arbete eller återanställning."

Det administrativa förfarandet

3 Efter att ha mottagit ett klagomål begärde kommissionen i en skrivelse av den 18 december 2001 att Republiken Italien skulle yttra sig beträffande en gemenskapsmedborgare som undervisat inom det offentliga franska skolväsendet enligt ett anställningsavtal med Comitato d'assistenza scolastica italiana (organ för italiensk stödundervisning, nedan kallat COASCIT) och vars yrkeserfarenhet och tjänstetid som förvärvats i Frankrike inte beaktats i Italien. Begäran besvarades inte.

4 I skrivelser av den 25 mars och den 12 augusti 2002 begärde kommissionen ånyo att Republiken Italien skulle inkomma med upplysningar beträffande nämnda medborgares situation samt situationen för andra klagande som ställts inför liknande problem där yrkeserfarenhet och tjänstetid som förvärvats i en annan medlemsstat inte beaktats. Mera allmänt begärde kommissionen upplysningar om italienska bestämmelser och praxis på området.

5 Då kommissionens framställningar inte besvarades sände kommissionen en formell underrättelse till Republiken Italien den 19 december 2002 och uppmanade denna stat att yttra sig. Den 15 maj 2003 riktade kommissionen ett motiverat yttrande till Republiken Italien och anmodade denna medlemsstat att vidta nödvändiga åtgärder för att följa nämnda yttrande inom två månader från delgivningen av detsamma.

6 Svaret på detta motiverade yttrande var enligt kommissionen inte tillfredsställande, varför kommissionen väckte förevarande talan.

Talan

7 Till stöd för sin talan har kommissionen åberopat två anmärkningar: åsidosättande av artikel 10 EG och åsidosättande av artikel 39 EG och artikel 7.1 i förordningen.

Åsidosättande av artikel 10 EG

8 Det skall inledningsvis erinras om att domstolen ex officio kan pröva huruvida de villkor som anges i artikel 226 EG för att väcka talan om fördragsbrott är uppfyllda (se bland annat dom av den 31 mars 1992 i mål C-362/90, kommissionen mot Italien, REG 1992, s. I-2353, punkt 8, och av den 27 oktober 2005 i mål C-525/03, kommissionen mot Italien, REG 2005, s. I-9405, punkt 8, och av den 4 maj 2006 i mål C-98/04, kommissionen mot Förenade kungariket, REG 2006, s. I-4003, punkt 16).

9 Syftet med det administrativa förfarandet är att ge den berörda medlemsstaten tillfälle att uppfylla sina gemenskapsrättsliga skyldigheter eller att verkningsfullt göra gällande grunderna för sitt försvar mot kommissionens anmärkningar (dom av den 2 februari 1988, i mål 293/85, kommissionen mot Belgien, REG 1988, s. 305, punkt 13, och beslut av den 11 juli 1995 i mål C-266/94, kommissionen mot Spanien, REG 1995, s. I-1975, punkt 16). Ett korrekt genomförande av det administrativa förfarandet är således nödvändigt enligt EG-fördraget som en garanti för skyddet av den berörda medlemsstatens rättigheter. Det är bara med utgångspunkt i ett korrekt genomfört administrativt förfarande som det kontradiktoriska förfarandet inför domstolen ger denna möjlighet att avgöra om medlemsstaten faktiskt har underlåtit att uppfylla de skyldigheter som kommissionen påstår att staten har åsidosatt (se beslutet i det ovannämnda målet kommissionen mot Spanien, punkterna 17 och 18). Den formella underrättelsen har i synnerhet till syfte att under det administrativa förfarandet avgränsa saken och att ge den medlemsstat som uppmanas att inkomma med synpunkter de uppgifter den behöver för att den skall kunna förbereda sitt försvar (dom av den 5 juni 2003 i mål C-145/01, kommissionen mot Italien, REG 2003, s. I-5581, punkt 17).

10 I den formella underrättelsen av den 19 december 2002 nämns i förevarande fall inte åsidosättande av artikel 10 EG.

11 Härav följer att förevarande talan inte kan tas upp till prövning i den del den avser fastställelse av att Republiken Italien har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna artikel.

Åsidosättande av artikel 39 EG och artikel 7.1 i förordningen

12 Med hänvisning till dom av den 15 januari 1998 i mål C-15/96, Schöning-Kougebetopoulou (REG 1998, s. I-47), av den 12 mars 1998 i mål C-187/96, kommissionen mot Grekland (REG 1998, s. I-1095), av den 30 november 2000 i mål C-195/98, Österreichischer Gewerkschaftsbund (REG 2000, s. I-10497), och av den

12 maj 2005, i mål C-278/03, kommissionen mot Italien (REG 2005, s. I-3747), har kommissionen gjort gällande att principen om likabehandling av gemenskapsarbetstagare enligt artikel 39 EG och artikel 7.1 i förordningen utgör hinder för att anställningsperioder inom en liknande yrkesgren som en av arbetstagarna fullbordat i en medlemsstat inte beaktas av myndigheterna i en annan medlemsstat vid fastställande av villkoren för yrkesutövning, såsom till exempel lön, tjänstegrad och karriär, trots att yrkeserfarenhet som förvärvats i offentlig tjänst i den senare staten beaktas.

13 Mot bakgrund av denna rättspraxis har Republiken Italien i detta mål åsidosatt de berörda bestämmelserna genom att inte beakta yrkeserfarenhet och tjänstetid som förvärvats i andra medlemsstater av arbetstagare som är anställda i italiensk offentlig tjänst, till exempel inom det offentliga skol- och hälsoväsendet.

14 Den italienska regeringen har däremot hävdat att det föreligger två kumulativa villkor för att myndigheter i en medlemsstat skall vara skyldiga att av vissa angivna skäl beakta anställningsperioder som fullgjorts tidigare i en annan medlemsstat, nämligen dels att de verksamheter som utövats i de båda staterna skall vara jämförbara, dels att den verksamhet som utövats i den andra medlemsstaten skall ha samband med offentlig sektor.

15 Om en person som arbetat inom en viss gren inom den offentliga sektorn varit anställd enligt ett privaträttsligt avtal, utan att genomgå något uttagningsprov, är det andra villkoret inte uppfyllt. Enligt den italienska regeringen är det ett villkor, för att beakta yrkeserfarenhet och tjänstetid som förvärvats i en annan medlemsstat av en gemenskapsarbetstagare som sedan anställs i italiensk offentlig tjänst, att denna arbetstagare anställts efter genomgånget uttagningsprov, såsom är fallet i Italien.

16 Domstolen gör följande bedömning. Det följer i detta avseende av fast rättspraxis att när ett offentligt organ i en medlemsstat, med anledning av rekrytering av personal till tjänster som inte omfattas av artikel 39.4 EG, avser att beakta tidigare yrkeserfarenhet som kandidaterna har förvärvat inom offentlig förvaltning, får detta organ enligt artikel 39 EG vad beträffar gemenskapsmedborgare inte skilja mellan sådant arbete som utförts i offentlig tjänst i denna medlemsstat respektive i en annan medlemsstat (se bland annat dom av den 23 februari 1994 i mål C-419/92, Scholz, REG 1994, s. I-505, punkt 12, av den 12 maj 2005 i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkt 14, och av den 23 februari 2006 i mål C-205/04, kommissionen mot Spanien, REG 2006, s. I-31*, punkt 14).

17 Vad gäller artikel 7 i förordningen erinrar domstolen om att denna artikel endast utgör ett förtydligande av icke-diskrimineringsprincipen i artikel 39.2 EG inom området för anställnings- och arbetsvillkor, varför artikel 7 i förordningen skall tolkas på samma sätt som artikel 39.2 EG (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Spanien, punkt 15).

18 Av denna rättspraxis framgår att det saknas stöd för en vägran att beakta yrkeserfarenhet och tjänstetid som förvärvats vid utövande av en jämförlig verksamhet inom ett offentligt organ i en annan medlemsstat av gemenskapsmedborgare som sedan anställs i italiensk offentlig tjänst med motiveringen att dessa medborgare inte genomgått ett uttagningsprov innan de påbörjade sin verksamhet inom den offentliga sektorn i den andra medlemsstaten. Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 28 i sitt förslag till avgörande rekryterar nämligen inte alla medlemsstater personal till den offentliga sektorn enbart genom allmänna uttagningsprov. Diskriminering kan i detta sammanhang bara undvikas om perioder av jämförlig verksamhet inom en annan medlemsstats offentliga sektor som förvärvats av en person som rekryterats i enlighet med de lokala kraven beaktas.

19 Den omständigheten att en gemenskapsmedborgare — som till exempel medborgaren bakom det första klagomålet som tillställdes kommissionen i förevarande mål — var avtalsmässigt bunden till COASCIT saknar relevans, eftersom det inte har

bestritts att medborgaren verkligen bedrivit undervisningsverksamhet med stöd av ett sådant avtal inom det offentliga franska skolväsendet. Republiken Italien har inte bestritt att verksamheten utövats av den aktuelle medborgaren i enlighet med franska nationella bestämmelser.

20 Domstolen godtar således inte något av de argument som den italienska regeringen har anfört för att motivera varför yrkeserfarenhet och tjänstetid som nämnde medborgare förvärvat i en annan medlemsstat inte har beaktats.

21 Mot bakgrund härav skall anmärkningen beträffande åsidosättande av artikel 39 EG och artikel 7.1 i förordningen anses välgrundad. Det skall preciseras att den italienska regeringen, vad gäller anställningar som inte omfattas av artikel 39.4 EG, inte inom den frist som angavs i det motiverade yttrandet hade vidtagit nödvändiga åtgärder för att beakta yrkeserfarenhet och tjänstetid som förvärvats i andra medlemsstater av gemenskapsmedborgare som sedan anställs i italiensk offentlig tjänst.

22 Mot bakgrund av vad som anförts ovan fastställer domstolen att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 39 EG och artikel 7.1 i förordningen genom att inte beakta den yrkeserfarenhet och den tjänstetid som förvärvats genom utövande av jämförlig verksamhet i ett offentligt organ i en annan medlemsstat av en gemenskapsarbetstagare som sedan anställs i italiensk offentlig tjänst.

Rättegångskostnader

23 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Italien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Italien i väsentliga delar har tappat målet skall kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 39 EG och artikel 7.1 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen, genom att inte beakta den yrkeserfarenhet och den tjänstetid som förvärvats genom utövande av jämförlig verksamhet i ett offentligt organ i en annan medlemsstat av en gemenskapsarbetstagare som sedan anställs i italiensk offentlig tjänst.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter